

Sygn. akt I C 766/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Anna Raszowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) S.A. z/s w P., Republika Czeska, działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z/s w P., Republika Czeska, działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z/s w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 602,44 zł (sześćset dwa złote 44/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 04.04.2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 453,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 sierpnia 2016r. do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu – Sądu Gospodarczego powód D. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej C. S. z siedzibą w P., działającej przez (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. zapłaty kwoty 2.214,62 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 12 marca 2015r. do dnia zapłaty, oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od składanego dokumentu pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą m. in. w zakresie naprawy i konserwacji maszyn, a także pomocy poszkodowanym w wypadkach komunikacyjnych, w tym w procesie likwidacji szkód, natomiast strona pozwana prowadzi działalność ubezpieczeniową. Powód wskazał, że wobec powstania szkody w poszczególnych pojazdach poszkodowany m. in. zlecił powodowi wykonanie usługi pomocy drogowej uszkodzonego pojazdu i przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego dla powstałej szkody. Ponadto powód wskazał, że poszkodowany w związku z wypadkiem nie dysponował lawetą. Z uwagi na uszkodzenia poszkodowany zmuszony był przechowywać uszkodzony pojazd u powoda. Dlatego też poszkodowany skorzystał z usług profesjonalisty, jakim jest powód, który przewiózł uszkodzone auto w miejsce, gdzie zostało zabezpieczone. Nadto z uwagi na uszkodzenia poszkodowany zmuszony był nająć pojazd zastępczy. Powód wskazał, że stawki za powyższe usługi odpowiadają stawkom rynkowym na terenie miasta W.. Za usługi świadczone poszkodowanemu powód wystawił faktury VAT. Strona pozwana odmówiła uwzględnienia całości kwot wynikających z faktur. Jako podstawę prawną roszczenia powód wskazał art. 361 Kc.

Powód wskazał, że koszty, jakie poniósł poszkodowany z tytułu prac biurowych i blacharskich są typowym przykładem uszczerbku majątkowego, mającego postać straty rzeczywistej, powodującej zmniejszenie majątku poszkodowanego. Na powyższe koszty składały się m. in. nie tylko sporządzenie umów związanych z zawarciem umowy zlecenia, ale również logistyczne przygotowanie miejsca dla pojazdu poszkodowanego na parkowanie, obsługa i przepływ

dokumentacji odszkodowawczej (kserowanie, skanowanie), pomoc i uczestnictwo pracowników powoda przy czynnościach związanych z oględzinami pojazdu, a także niezbędne prace blacharskie. Powód wskazał, że powyższe koszty są ściśle związane z faktyczną czynnością holowania i przechowywania pojazdu. Powód podniósł, że prace biurowe pochłaniają dużo czasu, praca przy drukowaniu, skanowaniu, weryfikacji dokumentów jest pracą żmudną i niezwykle istotną. Powód podkreślił, że jest związany normami zawodowymi, wynikającymi z katalogów norm czasu pracy, które ściśle określają jakie czynności należy wykonać w zakresie przyjęcia pojazdu uszkodzonego i wydania pojazdu uszkodzonego lub po naprawie, w tym dookreślają ilość roboczogodzin za wykonane czynności. Powołując się na uchwałę Sądu Najwyższego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, OSNC 2012, nr 7-8, poz. 81) powód wskazał, że uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Nawiązując do stanowiska Sądu Najwyższego wiążącego ocenę zasadności roszczeń o zwrot kosztów pełnomocnika występującego w postępowaniu likwidacyjnym z badaniem związku przyczynowego rozumianego jako konieczność i racjonalność ich poniesienia (por. wyroki z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, oraz z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/00) powód wskazał, iż zasada pełnego odszkodowania nie sprzeciwia się możliwości uwzględnienia tego typu wydatków jako podlegającej wyrównaniu szkody majątkowej. Nadto powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r. (sygn. akt V CKN 1273/00) powód wskazał, iż podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja. W ocenie powoda, za zasadne i pozostające w związku przyczynowym ze szkodą, uznać należy poniesione koszty związane z pomocą poszkodowanym w zakresie wypełnienia dokumentacji zgłoszenia szkody oraz przy oględzinach pojazdu.

Odnośnie żądania odsetkowego powód wskazał, że żąda odsetek od dnia 12 marca 2015r., w którym strona pozwana wiedziała o wysokości kwoty wynikającej z faktur wystawionych przez powoda, z uwzględnieniem 30-dniowego terminu.

W dniu 26.10.2016r. referendarz w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu – Sąd Gospodarczy wydał w sprawie IV GNc 3823/16 tamt. Sądu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający roszczenie powoda.

Strona pozwana pismem z dnia 16.01.2017 r. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że w dniu 17 lutego 2015r. w wyniku zdarzenia drogowego doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. o nr rej. (...) stanowiącego własność N. T.. Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę. Poszkodowana zawiadomiła stronę pozwaną o szkodzie. W związku z likwidacją szkody całkowitej w pojeździe poszkodowana w dniu 17 lutego 2015r. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. o nr rej. (...). Strony ustaliły stawkę za dobę najmu pojazdu zastępczego w wysokości 100 zł netto. Okres najmu trwał do dnia 2 marca 2015r. Ponadto poszkodowana skorzystała z usług: przechowania pojazdu, pomocy drogowej i czynności pomocniczych. W związku z zawartą umową najmu oraz usługami, powód wystawił w dniu 4 marca 2015r. fakturę VAT nr (...), opiewającą na łączną kwotę 2.718,92 zł brutto, na którą składały się: kwota 1.722 zł brutto za wynajem samochodu zastępczego za okres 14 dni, opłata za przechowanie pojazdu w kwocie 415,74 zł, opłata za usługę pomocy drogowej w kwocie 369 zł brutto, opłaty za czynności pomocnicze przy likwidacji szkody w kwotach: 141,45 i 70,73 zł brutto.

Strona pozwana poinformowała poszkodowaną o powstaniu szkody całkowitej i wysłała rozliczenie szkody. Decyzją z dnia 28 kwietnia 2015r. strona pozwana przyznała poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Ponadto strona pozwana wskazała, że faktura VAT nr (...) w części dotyczącej najmu pojazdu zastępczego została zweryfikowana do kwoty 1.400 zł brutto. Okres najmu został uznany w całości, natomiast stawka najmu pojazdu została zweryfikowana do kwoty 100 zł brutto za dobę, tj. do rynkowej stawki czynszu najmu pojazdu tej samej klasy, co pojazd poszkodowanej. Decyzją z dnia 27 marca 2015r. strona pozwana przyznała odszkodowanie w wysokości 319,80 zł tytułem zwrotu kosztów parkowania pojazdu oraz 184,50 zł tytułem zwrotu

kosztów holowania. Strona pozwana wskazała, że zweryfikowała stawkę za parkowanie pojazdu do kwoty 20 zł netto za dobę. Okres parkowania został uznany w całości. Z faktury wystawionej przez powoda wypłacono zatem 1.904,30 zł. Niedopłata z faktury wynosi zatem 814,62 zł brutto. Z tego powodu strona pozwana wskazała, że nie wie, dlaczego powód dochodzi w pozwie kwoty 2.214,62 zł; wydaje się, że powód odliczył tylko wypłacone odszkodowanie z tytułu holowania i parkowania, nie uwzględniając w żaden sposób wypłaconego odszkodowania za najem pojazdu (2.214,62 zł – 1.400 zł = 814,62 zł).

Strona pozwana wskazała, że w dniu 06.06.2016 r. wpłynęło do Naczelnika Urzędu Skarbowego zawiadomienie o zajęciu innej wierzytelności pieniężnej m.in. objętej niniejszym postępowaniem, by wszelkie należności względem powoda z tytułu szkód wymienionych w piśmie kierować na rachunek Urzędu Skarbowego, w związku z tytułami wykonawczymi wystawionymi przez Urząd Skarbowy na kwotę łączną 494.557,77 zł.

Odnosząc się do zawarcia przez poszkodowaną umowy przechowania pojazdu z powodem strona pozwana wskazała, że do elementów niezbędnych do ustalenia, że istnieje umowa przechowania niezbędne jest określenie ceny usługi, chyba że w umowie wskazano, że przechowanie jest bezpłatne. Strona pozwana podniosła, że w umowie nie określono ceny usługi, dlatego nie można znaleźć uzasadnienia, dlaczego powód wystawił fakturę VAT na tę usługę.

Odnosząc się do kosztów holowania strona pozwana wskazała, że zwrot kosztów za holowanie jest niezasadny w żądanej wysokości. Maksymalną kwotą za holowanie winna być kwota 184,50 zł brutto na podstawie cenników wiodących firm świadczących usługi pomocy drogowej na terenie województwa (...)

Odnosząc się do tzw. biurowych, przygotowawczych i innych kosztów zawartych pod pozycjami 4 i 5 na fakturze wystawionej przez powoda poszkodowanej strona pozwana wskazała, że są one niezasadne, gdyż nie są one normalnym następstwem szkody w rozumieniu art. 361 Kc, a poszkodowany zobowiązany jest na podstawie art. 354 Kc do minimalizacji szkody. Strona pozwana wskazała, że nie można uznać, że te dodatkowe czynności są czynnościami, za które odpowiedzialność ponosi strona pozwana. Oddanie szkody do „prowadzenia” do podmiotu zewnętrznego nie jest konieczne, nie wymaga specjalistycznej wiedzy, jest niczym innych jak wygodą poszkodowanego.

Strona pozwana wskazała, że niezasadne jest obliczenie dobowej stawki za parkowanie w wysokości wyższej niż 20 zł brutto, bowiem pojazd poszkodowanej został naprawiony.

Odnosząc się do żądania powoda co do najmu pojazdu zastępczego strona pozwana podkreśliła, że strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.400 zł, a kwestionowana jest tylko stawka najmu w wysokości 100 zł netto za dobę, która jest w ocenie strony pozwanej wygórowana, mając na uwadze klasę pojazdu poszkodowanego. Ponadto wybranie przez poszkodowanego najdroższej opcji wynajmu – bez limitu kilometrów oraz najmu według stawki za dobę, a nie najmu kilkunastodniowego nie zawsze jest niezbędne i może być uznane za niedopełnienie obowiązku minimalizacji szkody przez poszkodowanego.

Postanowieniem z dnia 28.07.2017 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu - Sąd Gospodarczy przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej. Po przekazaniu sprawy do tut. Sądu strony podtrzymywały swoje stanowiska wyrażone dotychczas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lutego 2015r. na ul. (...) we W. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku, którego uszkodzony został pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) będący własnością poszkodowanej N. T.. Odpowiedzialność cywilną za skutki ww. kolizji ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(bezsporne, a nadto tak: dokumenty w aktach szkodowych strony pozwanej (...) -1 – nośnik zapisu k. 54 oraz k. 64-118)

W dniu zdarzenia poszkodowana jechała wraz z mężem z miejsca zamieszkania w L. do pracy we W.. Wskutek rozległych uszkodzeń wynikłych z uderzenia przez pojazd sprawcy wypadku, pojazd poszkodowanej stał na jezdni i nie nadawał się do dalszej jazdy ani nawet zepchnięcia z drogi na pobocze, gdyż miał uszkodzony m.in. układ kierowniczy i lewe koło. Poszkodowana dostała wówczas telefon do firmy powoda, jako firmy zajmującej się udzielaniem pomocy drogowej, naprawami pojazdów, i skontaktowała się z firmą powoda, by jak najszybciej usunąć pojazd z drogi.

Dowód : - zeznania świadek N. T. na rozprawie w dniu 06.11.2018 r. – k. 156-157

Pojazd po kolizji, w stanie uszkodzonym został przetransportowany pojazdem typu laweta do zakładu naprawczego powoda D. W., prowadzącego działalność gospodarczą przy ul. (...) we W. pod firmą (...). Koszt usługi pomocy drogowej został ustalony na kwotę 300 zł netto, tj. 369 zł brutto. Poszkodowana również udała się lawetą powoda do siedziby powoda, gdzie w biurze otrzymała m.in. propozycję przechowania pojazdu uszkodzonego celem oględzin i dalszych czynności przez ubezpieczyciela sprawcy wypadku oraz wynajęcia pojazdu zastępczego, który był poszkodowanej potrzebny do dojeżdżania do pracy we W., oraz normalnych codziennych czynności takich jak zakupy, czy dojazdy do placówek medycznych, z uwagi na słabe skomunikowanie jej miejsca zamieszkania z W., oraz kompleksowego zajęcia się sprawami związanymi z kontaktami z ubezpieczycielem sprawcy wypadku w związku z wypadkiem. Poszkodowana faktycznie nie dysponowała w tym czasie żadnym innym sprawnym pojazdem. W tym samym dniu tj. w dniu 17.02.2015 r. w ramach umowy, nazwanej umową naprawy/przechowania, poszkodowana zleciła: wykonanie naprawy pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...) (w tym zakup materiałów i części), prace biurowe (przyjęcie i wydanie pojazdu do/z AUTO-S., rozpoczęcie procesu likwidacyjnego i monitowanie w towarzystwie ubezpieczeniowym, wykonanie kosztorysu naprawy itp.), demontaż części do oględzin, mycie i polerowanie w/w pojazdu w trakcie i po naprawie oraz przechowywanie w/w pojazdu przez AUTO-S.. Poszkodowana upoważniła przy tym pracowników powoda do pobierania informacji, zgłoszenia szkody, wykonania oględzin i innych czynności w toku postępowania likwidacyjnego szkody z dnia 17.02.2015 r. Następnie powód zawarł z poszkodowaną w dniu 17.02.2015 r. umowę nazwaną umową dzierżawy pojazdu zastępczego marki R. (...) o nr rej. (...). W umowie tej strony ustaliły stawkę dobową dzierżawy pojazdu na 100 zł netto, czyli 123 zł brutto z rozliczeniem bezgotówkowym z towarzystwem ubezpieczeniowym sprawcy wypadku z 17.02.2015 r., bez limitu kilometrów. W dniu 02.03.2015 r. poszkodowana odebrała od powoda swój pojazd w stanie uszkodzonym, po kolizji z z dnia 17.02.2015 r. po dokonanych oględzinach, i po pewnym czasie dokonała jego zełomowania, gdyż jego naprawa była nieopłacalna z uwagi na tzw. szkodę całkowitą. Pojazd zastępczy został zwrócony przez poszkodowaną w dniu 3.03.2015r.

Dowód : - wydruk z (...) powoda – k.7,

- faktura VAT nr (...) – k. 15.

- zlecenie naprawy/przechowania z dnia 17.02.2015 r. – k. 8

- upoważnienie poszkodowanego na rzecz pracowników firmy (...) D. W. z dnia 17.02.2015 r. – k. 9

- umowa dzierżawy samochodu zastępczego nr 6/2/15 z dnia 17.02.2015 r. – k. 10

- protokół odbioru samochodu z 02.03.2015 r. – k.11

- protokół zwrotu pojazdu zastępczego z dnia 3.03.2015r. – k. 14.

- zeznania świadek N. T. na rozprawie w dniu 06.11.2018 r. – k. 156-157

Powód w dniu 4 marca 2015r. wystawił poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.718,92 zł, na którą złożyły się: opłata za przechowanie pojazdu przez okres 13 dni w stawce 26 zł netto za dobę, tj. 415,74 zł brutto, opłata za dzierżawę pojazdu przez okres 14 dni w stawce 100 zł netto za dobę, tj. 1.722 zł brutto, opłata za usługę pomocy drogowej w kwocie 369 zł brutto (300 zł netto). Ponadto w ww. fakturze została ujęta w pkt 4 opłata za 1 godzinę czynności polegających na: przyjęciu i wydaniu pojazdu do/z warsztatu, ustawieniu pojazdu na stanowisku

parkingowym, objaśnieniu poszkodowanemu zasad, praw i obowiązków związanych z likwidacją szkody, prezentacji warsztatu i zasad w nim obowiązujących, rozpoczęciu i monitorowaniu przebiegu likwidacji szkody przez towarzystwo ubezpieczeń, przygotowaniu dokumentacji szkodowej, obsłudze i przepływie dokumentacji szkodowej pomiędzy klientem, warsztatem i towarzystwem ubezpieczeń, obsłudze dokumentacji i innych, w kwocie 141,45 zł brutto (115 zł netto). W pkt 5 ww. faktury powód naliczył również opłatę za 0,5 godzinę czynności polegających na: pełnej dyspozycyjności i pomocy dla rzeczoznawcy towarzystwa ubezpieczeń przy oględzinach pojazdu np. stawieniu się pracownika warsztatu na miejscu parkingowym, udostępnieniu dokumentacji związanej z uszkodzonym pojazdem niezbędnej do wyceny szkody i dokonania oględzin i innych pracach umożliwiających wykonanie oględzin, w kwocie 70,73 zł brutto (115 zł netto).

Dowód: - faktura VAT nr (...) – k. 15.

W dniu 4 marca 2015r. poszkodowana zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była przysługująca poszkodowanej N. T. wierzytelność z tytułu kosztów wynikających z faktury VAT o nr (...), przysługującej poszkodowanej od strony pozwanej w związku ze szkodą komunikacyjną powstałą w dniu 17 lutego 2015r.

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015r. – k. 12.

Szkoda została zgłoszona stronie pozwanej przez poszkodowaną w dniu 18 lutego 2015r., skan faktury nr (...) został wysłany stronie pozwanej w dniu 4 marca 2015r.

Dowód: - potwierdzenie zgłoszenia szkody z dnia 18 lutego 2015r. – k. 66.

- skan faktury VAT nr (...) wraz z pismem pozwanej z 04.03.2015 r. –k. 94- 940dw.

Decyzją z dnia 27 marca 2015r. strona pozwana przyznała powodowi kwotę 504,30 zł tytułem odszkodowania. Na powyższą kwotę złożyły się 319,80 zł brutto (za okres 13 dni według stawki 20 zł netto) tytułem kosztów parkowania pojazdu oraz kwota 184,50 zł brutto (150 zł netto) tytułem holowania pojazdu. Strona pozwana wskazała, że w części dotyczącej holowania pojazdu odszkodowanie zostało zweryfikowane do kwoty 184,50 zł, natomiast w części dotyczącej parkowania pojazdu do kwoty 20 zł netto za dobę. Okres parkowania został uznany w całości.

Dowód: - decyzja z dnia 27 marca 2015r. – k. 17.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2015r. strona pozwana przyznała powodowi odszkodowanie w kwocie 1400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że uznała okres najmu pojazdu w całości (14 dni). Stawka za najem pojazdu została zweryfikowana do kwoty 100 zł brutto za dobę.

Dowód: - decyzja z dnia 28 kwietnia 2015r. – k. 117.

Stawki wynajmu pojazdu zastępczego we W. w klasie pojazdu uszkodzonego poszkodowanej (klasa A) za dobę wahają się od 82,41 zł brutto za dobę do 160 zł brutto za dobę, w zależności od okresu wynajmu. Stawka najmu krótkoterminowego w ramach polisy OC komunikacyjnego w wypożyczalni (...) SA pojazdu klasy A wynosiła 120 zł brutto za dobę, w wypożyczalni worldtrans.pl wynosiła od 99,63 zł brutto do 82,41 zł brutto za dobę w zależności od okresu wynajmu, w wypożyczalni W. L. wynosiła 123 zł brutto (100 zł netto) za dobę (wynajem na czas nieokreślony, przy płatności po świadczeniu usługi, bez pobierania kaucji), w wypożyczalni (...). (...) a (...) wynosiła 85 zł netto za dobę (+ 500 zł depozytu), w wypożyczalni C. wynosiła od 160 do 140 zł brutto za dobę (w zależności od długości okresu najmu).

Dowód: - wydruk cennika wynajmu wypożyczalni samochodów P.. (...) a (...) – k.42-43,

- wydruk cennika wynajmu wypożyczalni samochodów worldtrans.pl – k. 46-49

- wydruk cennika wynajmu wypożyczalni samochodów W. L. – k. 500dw.;

- wydruk cennika wynajmu wypożyczalni samochodów (...). (...) a (...) – k. 51

- wydruk cennika wynajmu wypożyczalnia samochodów C. – k. 53.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w części.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w dniu 17 lutego 2015 r. we W. na ul. (...) miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku, którego uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o nr rej. (...) należący do N. T., a odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z ustalonego stanu faktycznego wynika także że poszkodowana zmuszona była przez okoliczności samego wypadku (porę roku i miejsce wypadku, nastąpienie wypadku po drodze do pracy, unieruchomienie pojazdu praktycznie „na środku drogi”) do skorzystania z usług świadczonych przez powoda jako profesjonalistę: najpierw z usługi pomocy drogowej (holowania) uszkodzonego pojazdu za określoną stawkę (369 zł brutto (300 zł netto)), a następnie przechowania (parkowania) całkowicie unieruchomionego uszkodzonego pojazdu poszkodowanej przez określony czas 13 dni (okres uznany za zasadny również przez stronę pozwaną) za określoną stawkę (26 zł netto) oraz do najmu pojazdu zastępczego za określoną stawkę 123 zł brutto (100 zł netto) przez określony czas 14 dni (okres uznany za zasadny również przez stronę pozwaną) z uwagi na całkowite unieruchomienie własnego pojazdu, zle skomunikowanie miejscowości zamieszkania poszkodowanej z W. jako miejscem jej pracy, zakupów, leczenia, oraz z uwagi na brak innego własnego pojazdu do załatwiania tych normalnych życiowo, codziennych czynności. Z ustaleń Sądu wynika też, że poszkodowana dokonała przelewu wierzytelności z tytułu ww. kosztów na rzecz powoda, który w tym zakresie stał się jej następcą prawnym, przez co niewątpliwie przysługiwała mu legitymacja czynna materialna w niniejszej sprawie.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika też, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego uznała koszty najmu pojazdu zastępczego za okres cały okres najmu w stawce 100 zł brutto (81,30 zł netto), tj. 1.400 zł (14 dni x stawka 100 zł), koszty pomocy drogowej (holowania) w kwocie 184,50 zł brutto (150 zł netto), oraz koszt przechowania (parkowania) uszkodzonego pojazdu poszkodowanej za cały okres przechowywania (13 dni) w stawce 20 zł netto, tj. w kwocie 319,80 zł (13 dni x stawka 20 plus podatek VAT 23 %), łącznie przyznając i wypłacając na rzecz powoda, jako następcy prawnego poszkodowanej, kwotę 1.904,30 zł brutto. Sporna pozostawała bez wątpienia wysokość odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, wynikająca z zastosowanej przez powoda dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego, koszty przechowania (parkowania) i holowania uszkodzonego pojazdu poszkodowanej, a także wskazane w stanie faktycznym opłaty zawarte w pkt 4 i 5 faktury VAT nr (...).

Sąd dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie oparł się na dokumentacji zaoferowanej przez strony, wskazanej przy ustalonym stanie faktycznym, której strony zresztą nie kwestionowały. Sąd pominął natomiast dowód z informacji Naczelnika US dla W., o którą Sąd miał się zwrócić zgodnie z wnioskiem strony pozwanej zawartej w sprzeciwie, gdyż fakt, o który wniosowała tym wnioskiem strona pozwana w sprzeciwie, nie miał dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia, a tylko takiego fakty powinny być przedmiotem dowodu (art. 227 Kpc).

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej rozstrzygnięcia wskazać należy, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy

pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc, zgodnie z którymi zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jak wynika z powyższego reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też niekiedy zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa, należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita). Wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowana korzystałaby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 Kc). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 Kc są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznany przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności. Niekwestionowanym w orzecznictwie sądów powszechnych jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu, a także podmiotu świadczącego na jego rzecz konieczną w okolicznościach konkretnej sprawy usługę np. holowania uszkodzonego pojazdu (pomocy drogowej), usługę przechowania uszkodzonego pojazdu, jak w niniejszej sprawie.

Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są, zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze czy pozostałe ww. usługi, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc decydującego znaczenia fakt, iż ceny danego najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca. Ustalanie średnich stawek najmu, pomocy drogowej, parkowania pojazdów pozostawało zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Z tych też względów Sąd dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie pominął ostatecznie dowód z opinii biegłego, zawnioskowany przez stronę pozwaną w sprzeczności, na okoliczność ustalenia średniej stawki pomocy drogowej, średniej stawki parkowania pojazdów, średniej stawki wynajmu pojazdów zastępczych na rynku lokalnym w dacie poniesienia szkody przez poszkodowaną (art. 227 Kpc a contrario). Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie było bowiem ustalenie przeciętnych stawek obowiązujących na rynku lokalnym, do czego zresztą nie są wymagane wiadomości specjalne (o czym świadczy zresztą zaoferowanie przez stronę pozwaną odpowiednich dokumentów na tę okoliczność w postaci wydruków cenników profesjonalnych podmiotów trudniących się tego typu usługami), lecz ustalenie, czy sporne stawki najmu czy pozostałych usług, zastosowane przez powoda są rażąco wygórowane, nierynkowe. Wskazać należy, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 Kpc), zatem to na stronie pozwanej (a nie na powodzie) spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że określona w umowie najmu i fakturze stawka dobową najmu jest rażąco zawyżona. To ubezpieczyciel podnoszący określony zarzut przeciwko roszczeniu winien był wykazać swoje racje. Odnosząc się do zastosowanej przez powoda stawki najmu za pojazd zastępczy wynajęty poszkodowanej wskazać należy, że z przedstawionych przez stronę pozwaną cenników wypożyczalni wynika, że najem samochodu należącego do autosegmentu A, takiego jak poszkodowanej, był możliwy za dobową stawkę w wysokości od 82,41 zł brutto za dobę do 160 zł brutto za dobę. Z przedstawionych dowodów nie wynikało, by stawka przyjęta w zakwestionowanej przez stronę pozwaną fakturze (100 zł netto, 123 zł brutto) odbiegała rażąco od stawek rynkowych pojazdu tożsamej, co uszkodzony klasy, lub bardzo zbliżonej. Z powodu samego faktu istnienia na rynku tańszej oferty nie można poszkodowanemu czynić zarzutu, że z takiej nie skorzystał i zmniejszał należnego odszkodowania. Jedynie rażąca dysproporcja kosztów w tym zakresie rodziłaby celowość ich obniżenia. Tylko więc w przypadku wykazania przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela, na podstawie art. 354 Kc, wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody przez wybranie oferty wyższej niż ceny obowiązujące na danym rynku lokalnym i stosowną weryfikację odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, LEX nr 55243). Stanowisko takie wyraził wielokrotnie również Sąd Okręgowy we Wrocławiu m. in. w wyroku z dnia 25 maja 2016 r. II Ca 1885/15, wyroku z dnia 7 kwietnia 2015 r. II Ca 1767/14, wyroku z dnia 16 marca 2016 r. II Ca 1420/15. W ocenie Sądu, stawka przyjęta w umowie najmu, nie odbiegała w rażący sposób od stawek stosowanych na rynku. Nie można więc było tym samym uznać, iż koszty najmu pojazdu zastępczego wskazane w fakturze, w zakresie przekraczającym stawki przez stronę pozwaną akceptowane – nie mieściły się w granicach adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 § 1 Kc). To samo należy odnieść do stawki powoda za przechowanie (parkowanie) uszkodzonego pojazdu poszkodowanej. Skoro sama strona pozwana uznawała stawkę dobową z tego tytułu w wysokości 20 zł netto za rynkową, to nie może skutecznie twierdzić, że zastosowana przez powoda stawka za tę usługę w wysokości 26 zł rażąco odbiega od stawki rynkowej za tego typu usługę. Odnosząc się natomiast do stawki za holowanie uszkodzonego pojazdu poszkodowanej (usługę pomocy drogowej), należy stwierdzić, że mając na uwadze wyżej opisane okoliczności samego wypadku, nie można było wymagać od poszkodowanej, by będąc w takiego rodzaju sytuacji przymusowej dokonywała chłodnej i kalkulacyjnej analizy rynku tego typu usług i wybrała wyłącznie najtańszą wersję tej usługi. Poszkodowana miała prawo oczekiwać, że odholowanie jej pojazdu nastąpi w najszybszym możliwym czasie, co zapewniła jej firma powoda, który zastosował za tę usługę stawkę, która w świetle zasad doświadczenia życiowego nie jawi się jako rażąco wygórowana.

Z tych względów powództwo powoda podlegało uwzględnieniu do kwot stanowiących różnicę między należnościami wynikającymi z faktury nr (...): za przechowanie (parkowanie) uszkodzonego pojazdu poszkodowanej w wysokości 415,74 zł, a wypłaconą z tego tytułu przez stronę pozwaną kwotą 319,80 zł, tj. 95,94 zł, za holowanie uszkodzonego

pojazdu uszkodzonej (usługę pomocy drogowej) w wysokości 369 zł, a wypłaconą z tego tytułu przez stronę pozwaną kwotą 184,50 zł, tj. 184,50 zł, oraz za najem uszkodzonej pojazdu zastępczego w wysokości 1.722 zł, a wypłaconą z tego tytułu przez stronę pozwaną kwotą 1.400 zł, tj. 322 zł, czyli łącznie do kwoty 602,44 zł (95,94+184,50+322), o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku w niniejszej sprawie.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych. W szczególności powództwo podlegało oddaleniu w zakresie kwoty 1.400 zł, czyli kwoty przyznanej już przez stronę pozwaną z tytułu najmu uszkodzonej pojazdu zastępczego, o czym Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku w niniejszej sprawie. Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty w niniejszej sprawie podniosła, że ww. kwotę już przyznała i wypłaciła powodowi. Powód, zobowiązany do ustosunkowania się również i do tej okoliczności, nie zaprzeczył jej, a ponieważ wynikała ona również z akt szkodowych strony pozwanej, to mając na uwadze wyniki całej rozprawy, należało przyjąć że milcząco przyznał ten fakt (art. 230 Kpc). Wobec powyższego należy stwierdzić, że roszczenie powoda w tym zakresie wygasło. W niniejszej sprawie powód jednak nie cofnął pozwu w zakresie wpłat dokonanych przez stronę pozwaną wobec powoda ze zrzeczeniem się roszczenia. Z uwagi na powyższe powództwo ulegało oddaleniu w zakresie zapłaty kwoty 1.400 zł wraz z odsetkami, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, wobec zaspokojenia roszczenia powoda w tym zakresie.

Nadto powództwo podlegało oddaleniu również w zakresie żądania zapłaty przez stronę pozwaną łącznej kwoty 212,18 zł brutto (141,45 zł i 70,73 zł) tytułem kosztów czynności szczegółowo wskazanych w pkt 4 i 5 faktury VAT nr (...), które miały być wykonane na rzecz uszkodzonej przez powoda w ramach zawartej umowy naprawy/przechowania z dnia 17.02.2015 r., tj. kosztu: przyjęcia i wydania pojazdu do/z warsztatu, ustawienia pojazdu na stanowisku parkingowym, objaśnienia uszkodzowanemu zasad, praw i obowiązków związanych z likwidacją szkody, prezentacji warsztatu i zasad związanych z likwidacją szkody, rozpoczęcia i monitorowania przebiegu likwidacyjnego szkody, przygotowania dokumentacji szkodowej, obsługi i przepływu dokumentacji szkodowej pomiędzy klientem warsztatem i towarzystwem ubezpieczeniowym, wykonania oględzin, pełnej dyspozycyjności dla wykonawcy i innych oraz pełnej dyspozycyjności i pomocy dla rzeczoznawcy towarzystwa ubezpieczeń przy oględzinach pojazdu, np. stawienia się pracownika warsztatu na miejscu parkingowym, udostępnienia dokumentacji związanej z uszkodzonym pojazdem, niezbędnej do wyceny szkody i dokonania oględzin i innych prac umożliwiających wykonanie oględzin. W ocenie Sądu poniesienie przez uszkodzoną wydatków za te szczegółowo wskazane w pkt 4 i 5 ww. faktury czynności nie pozostaje w tzw. normalnym związku przyczynowym ze szkodą, przewidzianym w art. 361 § 1 k.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, i o ile koszty najmu pojazdu zastępczego czy też holowania oraz przechowywania (parkowania) pojazdu uszkodzonego należy co do zasady uznać za pozostające w takim związku ze szkodą, to różnego rodzaju opłaty dodatkowe (a za takie należy przyjąć naliczone w pkt 4 i 5 ww. faktury opłaty przez powoda) już w ocenie Sądu w takim bezpośrednim związku przyczynowym nie pozostają, będąc sprzecznymi z obowiązkiem minimalizacji szkody przez uszkodzowanego, do czego uszkodzony jest zobowiązany na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) i (...). Za pozostające w takim, tzw. normalnym związku przyczynowym ze szkodą w rozumieniu ww. art. 361 § 1 Kc w ocenie Sądu nie może być uznany w szczególności koszt: przyjęcia i wydania pojazdu do/z warsztatu, ustawienia pojazdu na stanowisku parkingowym, wykonanie oględzin, dyspozycyjność wobec rzeczoznawcy, wreszcie „inne”, nieodkreślone w żaden sposób koszty. W ocenie Sądu są to nieodzowne elementy procesu naprawy uszkodzonego pojazdu uszkodzowanego, a przecież sprawa niniejsza nie dotyczyła odszkodowania za tę postać szkody. Z kolei koszt pozostałych czynności: objaśnienia uszkodzowanemu zasad, praw i obowiązków związanych z likwidacją szkody, rozpoczęcia i monitorowania przebiegu likwidacyjnego szkody, przygotowania dokumentacji szkodowej, obsługi i przepływu dokumentacji pomiędzy klientem warsztatem i towarzystwem ubezpieczeniowym, pozostają poza ww. normalnym związkiem przyczynowym ze szkodą, gdyż obowiązujące przepisy prawa nie przewidują przy tego typu czynnościach obowiązku zastępowania uszkodzowanych fachowymi pełnomocnikami czy specjalistami, i czynności te należą do samych uszkodzowanych, co, do których przepisy prawa, jak słusznie podniosła strona pozwana, nie nakładają nadmiernych obowiązków proceduralnych, do których należy wystąpienie z wnioskiem oraz udokumentowanie szkody powstałej na skutek wypadku ubezpieczeniowego. Jeśli uszkodzony ponosi koszt takich

czynności, to nie wypełnia ww. obowiązku minimalizacji szkody. W konsekwencji również ich następcy prawni, jak powód w niniejszej sprawie, nie mogą skutecznie dochodzić należności z tego tytułu od ubezpieczycieli sprawców kolizji drogowych.

Z uwagi na powyższe powództwo ulegało oddaleniu również w zakresie zapłaty kwoty 212,18 zł wraz z odsetkami, jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym również orzeczono w pkt II sentencji wyroku w niniejszej sprawie.

O odsetkach dochodzonych pozwem w niniejszej sprawie Sąd orzekł w oparciu o art. 481 Kc i art. 455 Kc w zw. z art.14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003.124. (...) z późn. zm.) mając na uwadze wskazany w ww. przepisie 30-dniowy termin do wypłaty świadczeń, takich jak odszkodowanie za poniesioną szkodę, oraz granice żądania pozwu. Zgodnie z powołanym przepisem art. 14 ust. 1 ustawy z 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powołany przepis nakłada na ubezpieczyciela obowiązek spełnienia świadczenia najdalej 30 dnia od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Ubezpieczyciel może zająć stanowisko w sprawie przed upływem tegoż terminu, jednakże jego decyzja nie powoduje wówczas zmiany terminu wymagalności świadczenia, którego poszkodowany może dochodzić przed sądem najwcześniej w trzydziestym pierwszym dniu od daty zawiadomienia o szkodzie (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.06.2013 r., sygn. akt I ACa 539/13, Lex nr 1369453). Skoro zatem poszkodowana w dniu 4 marca 2015r. przedstawiła stronie pozwanej fakturę, z której wynikała wysokość jej szkody, to zgodnie z ww. regulacją w dniu 4 kwietnia 2015 r. (a więc w następnym dniu po upływie ww. 30 dniowego terminu) strona pozwana pozostawała w opóźnieniu wobec powoda jako następcy prawnego poszkodowanej w zapłacie odpowiedniego, ustalonego w niniejszej sprawie uzupełniającego odszkodowania za doznaną przez poszkodowaną szkodę i stan taki trwa nadal. Zatem należało uznać, że powód skutecznie może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 602,44 zł od dnia 4 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe powoda również podlegało oddaleniu jako pozbawione podstaw faktycznych i prawnych, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku w niniejszej sprawie.

O kosztach procesu stron Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zdanie 1 Kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powód poniósł i zawniósł do rozliczenia celowe i wykazane koszty procesu w łącznej wysokości 1.328 zł, na które złożyły się: koszt wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa: 1.217 zł, opłata od pozwu w kwocie 111 zł. Strona pozwana poniosła zaś celowe i wykazane koszty procesu w wysokości 1.217 zł, na które złożyły się: koszt wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego strony pozwanej przez pełnomocnika będącego radcą prawnym uzasadniona jest w § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu. Natomiast wysokość przyjętej stawki zastępstwa procesowego powoda przez pełnomocnika będącego adwokatem uzasadniona jest w § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w brzmieniu obowiązującym w chwili wniesienia pozwu. Minimalne wysokości tych stawek znajdują, w ocenie Sądu uzasadnienie w § 2 ww. rozporządzeń, mając na uwadze, że nie można w ocenie Sądu przyjąć, by nakład pracy obu pełnomocników w niniejszej sprawie, a także charakter sprawy i ich wkład pracy w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia uzasadniał przyjęcie wyższych stawek niż minimalne.

Powód wygrał proces w 30 %, natomiast strona pozwana nie ustąpiła w 70 %. Mając powyższe na uwadze powodowi należne są koszty w kwocie 398,40 zł (1.328 zł x 30 %), natomiast stronie pozwanej w kwocie 851,90 zł (1.217 zł x 70 %). Po dokonaniu potrącenia należało zasądzić od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie 453,40 zł, o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku w niniejszej sprawie.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.